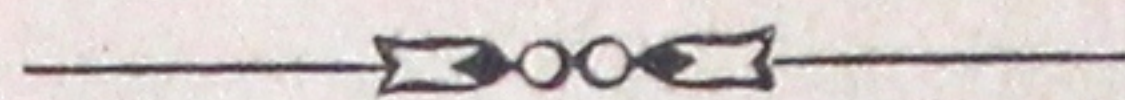

Lefver du det nya lifvet?

EN FRÅGA TILL DIG

AF

ABRAHAM W.

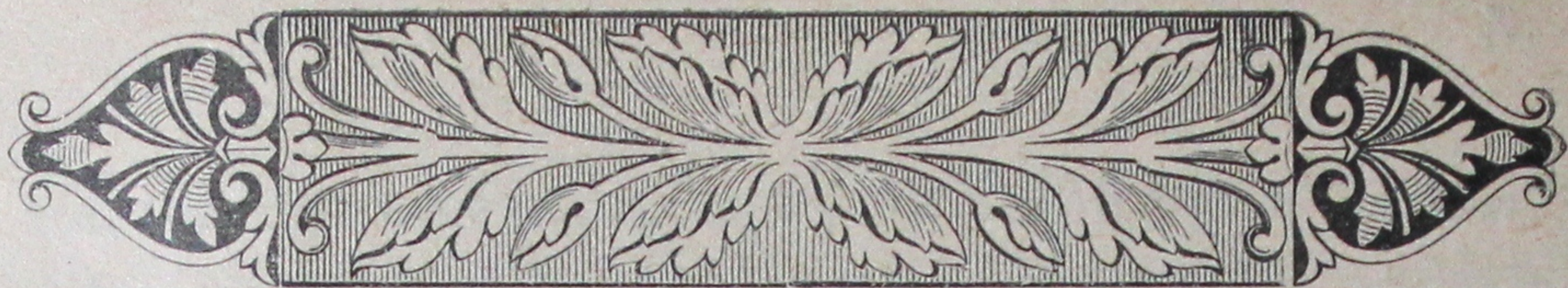
ANDRA UPPLAGAN.

STOCKHOLM

Nils Anderssons tryckeri

1894.

Är du omvänd till Gud? — Omvänd! Hvad vill det säga?

Med anförandet af nedanstående lilla berättelse skall jag försöka visa dig, hvad det är att vara omvänd till Gud och hur det går till att blifva omvänd till Gud.

Åren 1854—55 var jag i egenskap af yrkesidkare stadd på resa i Bergslagen och besökte derunder flere af Bergslagens städer, såsom Nora, Linde, Säter och Hedemora samt äfven Smedjebacken.

Under mitt vistande i Hedemora, som omfattade en tid af omkring tre månader, var jag i tillfälle att formera bekantskap med flere unga män, som i likhet med mig lefde efter denna världens sed i Guds namns missbruk, i svordomar, i läsning af osund lektyr såsom romaner o. d., i skörlefnad och utsväfningar af många slag. Då min verksamhet i Hedemora upphörde, begaf jag mig till Smedjebacken, hvarest jag tog in hos en enkefru Malmqvist, hvilken uthyrde rum åt resande. Ungefär samtidigt med mig anlände en ingenjör H., som ock blef min rumskamrat, i det att han tog det ena och jag det andra rummet af en dublett. Vi hade ej bott der många dagar, förrän vår uppmärksamhet fästes vid en vacker kvinnoröst, som å bestämda tider morgon och afton lät höra sig

genom sjungandet af ganska sköna melodiska sånger. Dessa sånger afveko med afseende på rytmen ganska betydligt från hvarandra, så att påtagligen psalmsång jemväl fanns på den sjungandes program. Nu var det ej något tvifvel längre, att vägg i vägg med oss bodde en »läserska», hvilken vi beslöto att göra till föremål för hån och begabberi. Jag, som nedskrifver detta, påtog mig en anfallandes roll och gick raskt till målet, i det att jag en onsdagsförmiddag utan föregående presentation gjorde min första entré. Mitt besök gälde naturligtvis att på mamsell Johanssons bekostnad få göra mig litet lustig; men helt annat än hvad jag förestält mig blef resultatet af detta mitt första besök. Mamsell Johansson var nämligen lärarinna och just den dagen var det examensdag, då hennes lärjungar och deras målsmän voro samlade i hennes rum. Oförberedd som jag var på en sådan öfverraskning, tappade jag koncepterna vid ingången och fann mig sålunda redan vid dörren hafva gjort en mycket enkel figur. Jag kände huru blodet steg mig uppåt hufvudet och tyckte mig känna obehagliga ögonsting af alla närvarande med undantag af mamsell J., som med innerlig vänlighet förlossade mig ur min obehagliga dilemma genom att bedja mig taga plats bland åhörarne. Afböjande detta vänliga erbjudande, föregaf jag mig vara i behof af att få låna ett bläckhorn — en uppdiiktad historia, som skulle hjälpa mig att så fort som möjligt komma ifrån min högst obehagliga situation.

Vid denna tid började mina inkomster allt mera minska, så att jag måste göra betydliga inskränkningar med afseende på mina förströel-

ser å gästgifvaregården. Mitt verksamhetsfält krympte allt mer ihop, så att utsigterna till att på ett anständigt sätt kunna lemna Smedjebacken blefvo allt mörkare. Van vid ett hvad man i allmänhet kallar sorgfritt lif, plägade jag taga tillstötande motgångar temligen lätt, men icke så nu. Existensbekymren började blifva allt mäktigare och nära nog arbetslös som jag var, kände jag en viss oro öfver timmarnes ovanliga längd. Mamsell J:s tillmötesgående och vänlighet den der fatala onsdagen gaf mig anledning att för andra ändamål förnya mitt besök. Men med hvad skulle jag nu göra mig ärende? Utan att hafva detta klart för mig, steg jag dristigt på, och liksom om jag länge varit bekant med mamsell J., vände jag med ens upp och ned på hela schatullet och dervid utspann sig följande samtal: »Min bästa mamsell J., jag börjar allt mer att vantrivas här i Smedjebacken. Det börjar blifva dystert, tråkigt, mulet och mörkt». — »Ja», sade hon, »det synes mig alls icke underligt, ty huru kan den ha annat än tråkigt och se framtiden mörk, som lefver utan Gud i verlden». — »Det der, invände jag, »var minst sagdt en liten förolämpning, helst jag, som gått och läst i Finska kyrkan för Kongl. hofpredikanten Angeldorff, ensam fick vitsordet »berömlig kristendomskunskap» i mitt prestbetyg». — »Utom det att prestbetyg icke hafva några vitsord på den afgörande dagen, då Herren Gud skall döma lefvande och döda, får jag tillägga», sade mamsell J., »att i Jesus Kristus gäller ingenting annat än en ny skapelse, och att herr W. ej ännu genomgått denna sinnesändring vågar jag påstå på den grund, att i edra anföranden icke allenast svordomar utan

äfven Guds namns missbruk förekommit och den som är född af Gud hvarken vill eller kan såra sin himmelske Konung och Frälsare med sådana ord, som endast kunna flöda från ett opånyttfödt och oomskuret hjerta. Herr W. vill väl icke neka till, då ni i minnet går tillbaka genom den flydda tiden, att denna tid i edert lif är uppfylld af öfverträdelser af kanske alla budorden. Tänk blott hvad Herren lägger för straffdom på öfverträdaren af det andra budet, på smädaren och föraktaren af den helige Gudens namn, och gå sedermera från första till sista budet och se efter hvar ni är fri från anklagelsen att vara en öfverträdare, en syndare, ja, en hedning». Vid dessa mamsell J:s ord, som uttalades med innerlig värme och deltagande för mig, kände jag mig djupt gripen, synnerligast som hemska taflor från en förfluten tid rullade fram för min inre syn. Min barndomstid, mitt föräldrahem, mina syskon, mina kamrater, mina sällskap och utsväfningar, allt, allt framträdde nu och ökade min ångest. Dertill kände jag mig stå såsom inför Guds domstol och bäfvade vid tanken på de eldsblickar, med hvilka Herren såg mitt förflutna lif. Vid detta tillfälle glänste för min syn såsom en klar stråle minnet af Guds Andes besök i mitt hjerta vid min konfirmationsläsning. De ljufliga och välsignade stunder jag vid denna tid tillbragte med min Gud och Frälsare uppskakade mig och berörde mig på det lifligaste. Jag kände mig liksom uppvaknad från en lång sömn, och då mamsell J. erfor att hennes ord haft ett så mäktigt inflytande på mig, gjorde hon en framställning om att få eftersända pastor Hans Jakob Lundborg, men då jag anmärkte, att jag

sjelf ville besöka pastor L., lät hon det dervid bero. Omedelbart derefter besökte jag nämnde pastor, som uppmanade mig att framställa frågor rörande ändamålet med mitt besök hos honom, men då jag sjelf icke visste hvad jag behöfde veta, lemnade jag hans hem lika fattig som då jag kom dit.

Jag föresatte mig nu att börja ett annat lif, att gifva akt på mitt tal, att lägga bort mina synder och reste så glad i hågen tillbaka till Hedemora. Snart träffade jag der mina gamla vänner, men då jag icke ville eller kunde deltaga i deras sällskap såsom förut, började jag få göra erfarenhet af hvad verldslig vänskap varit och är. Ehuru jag nu på alla möjliga sätt eftersträfvade att lefva ett heligt lif, började jag känna mig allt mer och mer syndig. I allt hvad jag företog mig blandade sig synd, mina tankar blefvo syndiga, mitt tal blef syndigt, mina åtbörder blefvo syndiga, jag kände mig allt mer olycklig, och det förekom mig såsom om mina synder ville nedtrycka mig till afgrunden. Förskräckt öfver den nöd, i hvilken jag nu råkat, började jag erinra mig mina barnomsböner, och när aftnarne kommo och jag skulle gå till hvila, vågade jag för ångest icke somna. En natt tyckte jag mig höra i rummet der jag låg ljud, såsom om hväsande ormar hade omgifvit mig. När äntligen morgonen inträdde efter denna sista förfärliga natt, skyndade jag mig det fortaste jag kunde tillbaka till Smedjebacken, som ligger tre mil från Hedemora. Framkommen midtför det hus der pastor L. bodde, fann jag honom sysslade med inpackning af böcker och andra saker, hvilka skulle medtagas på en resa till Edinburg, som han måste

företaga såsom svenskt ombud på evangeliska alliansens möte. Då pastorn blef mig varse, uppmanade han mig att stiga med sig in, och på hans fråga hur jag mådde svarade jag: »Jag är på det högsta olycklig. Jag är en förskräcklig syndare. Jag är så svårt nedtryckt af mina synders börda, att jag icke har någon ro hvarken natt eller dag. Jag har lefvat ett förskräckligt lif i synden och orättfärdighet, och jag ser mig ej längre någon utväg, det är förbi, det är förbi!» Sedan jag afgifvit denna redogörelse för mitt tillstånd, sade pastor L: »Herr W. är i en beklagansvärd ställning, och det värsta af allt är att ingen mensklig hjälp står att finna från denna belägenhet». Min oro stegrades allt mer, då pastor L. utbrast: »Jag sade det finns ej någon mensklig hjälp, men kom hit fram, fall ned framför soffan här med mig, så skola vi åkalla Herren i himmelen, Jesus Kristus vår Frälsare och Förlossare, som gaf sitt lif för syndare. Han har sagt: Den till mig kommer, honom kastar jag icke ut». Och så nedföllu vi båda på våra knän. Pastor L. bad med ungefär följande ord: »Käre Herre Gud, vi hafva syndat och vi veta att vi äro värda, att du kastar oss bort ifrån ditt ansigte, men vi veta också derjemte, att du är en förlåtande Fader, att du är långmodig, tålig, stor i mildhet, du handlar icke med oss efter våra synden och vedergäller oss icke efter våra missgerningar och du älskar syndare för din egen skull. Käre Herre Gud, förlåt nu för din egen skull denne unge man för hans i synden tillbragta lif, hvarmed han vanärat och försmädat ditt heliga namn och gif honom nåd att tro, att du kan göra långt mer, än hvad vi kunna tänka

eller begära. Rena honom därför, o Gud, från hans onda samvete och läk, du hulde käre Frälsare, hans förkrossade hjerta. Amen».

Under denna pastor L:s bön föll jag i en häftig gråt, och strida tårar flöto från mina ögon. Då vi båda samtidigt uppstodo från bönen, var all min nöd med ens försvunnen och jag kände, att Herren tagit bort alla mina synder och i stället gifvit mig den frid och den sällhet, som öfvergår all beskrifning. Jag var så salig, så glad, så lycklig, emedan jag erfor det saliga vittnesbördet af Guds anda, att jag var Guds barn.

Det jag älskade före denna underbara händelse, syndens och världens fåfängliga väsende, då jag följde mitt köttsliga sinne i dess lustar och begärelser, det blef nu för mig en styggelse. Alla för mitt sanna väl ömmande människor, sådana som lefde det fördolda lifvet med Kristus i Gud, dem hade jag förut undflytt och sökt på alla sätt komma undan deras vänliga försök att föra mig in på gudaktighetens väg. Nu deremot, sedan jag blifvit omvänd ifrån satans makt till Gud, nu blefvo dessa mina älskade bröder och systrar i nåden det umgänge, hvori jag bäst trufdes.

Förundra dig icke att jag sade dig: I måsten födas på nytt. Vinden blåser hvart han vill, och du hör hans röst, men du vet icke hvarifrån han kommer och hvart han far; så är hvar och en som är född af Anden. Joh. 3: 7, 8 v.

* *
* *

Mellan denna och den närvarande tiden ligga nu snart fyratio år, under hvilken tid min

himmelske Fader genom Andens ledning och sin stora outtröttliga trofasthet, kärlek och barmhertighet behållit mig i sanningen, så att jag ännu i dag genom hans nåd kan berömma mig af att barnskapets ande vittnar med min ande, att jag såsom Guds barn och himmelrikets arfvinge har lott och del i de heligas arfvedel i ljuset. Ära, ära, ära vare Gud i Jesu namn! Amen.

Du som läser eller hör detta sök Herren medan du kan finna honom. I dag är den behagliga tiden. Uppskjut ej tills morgondagen!

Samme hulde vän, hvilken såsom en öm och trogen herde uppsökte och igenhemtade det förlorade fåret, hade icke ett ord af förebråelse för ett i synd och ogudaktighet förspildt lif. Medan den förlorade sonen ännu var långt från fadershuset, upptäcktes han af den sörjande fadern, som skyndade emot sin återvändande son. Tryckande honom till sitt fadershjerta och kyssande honom, ropade fadern, innan denne son funnit tid för sin på förhand uttänkta bön om förlåtelse, till tjenarne: »Bären fram den yppersta klädnaden» m. m.

Borde icke du af denna, den himmelske Faderns kärlek, tolkad af vår dyre Frälsare, Herren Jesus Kristus, i dag besinna dig och betänka, att det är denna Frälsarens kärlek som nu, i detta nu klappar på ditt hjertas dörr. Och hvad betyder detta klappande? Det är ett uttryck af hans oafslåtliga frälsningsbegär, hvilket en gång bragte honom i döden för att vinna din själ.

* * *

*

Hvem älskar väl som Jesus?
 Hvar finns en vän som han?
 Hans kärlek, stark som döden,
 Jag nog ej prisa kan.

Han lemnade sin himmel
 Allt efter Guds behag,
 Kom hit i jemmerdalen
 Och men'ska blef som jag.

Han fattig blef och ringa,
 Att rik jag skulle bli;
 Och han, som lät sig binda,
 Har köpt mig arme fri.

Det blodet, som på korset
 Ur helga såren rann,
 Den djupast sjunkna trälen
 Från synden rena kan.

O, helga kärlekslåga,
 Som än i döden brann,
 Väl oss: af starka vatten
 Du ej utsläckas kan!

O Jesus Krist, din kärlek,
 Dess längd och bredd och höjd
 Nu här och sist derhemma
 Jag prisa vill med fröjd.

Alla Petrus

Fosterlands skola

Berättelser för de unga.

N:r 6.

Lillis bön.

STOCKHOLM.

Fosterlands-Stiftelsens Förlägs-Expedition.